

Картофитѣ

Преди 300 години единъ английски пътешественикъ отишелъ въ Америка. Тамъ той видѣлъ, че хората ядатъ едни особени плодове, които той не познавалъ до тогава. Вкусилъ и той отъ тѣхъ и му се усладили. Това били картофи. Като се върналъ въ Англия, той донесълъ съ себе си картофи и ги посадилъ. Поникнали картофитѣ, цѣвнали съ хубави бѣли цвѣтове и завързали валчести, зелени плодове.

Англичанинътъ помислилъ, че тѣзи плодове се ядатъ. Заповѣдалъ да сварятъ отъ тѣхъ и поканилъ приятелитѣ си. На масата той имъ разказалъ отъ кжде е донесълъ картофитѣ и колко сж вкусни. Но когато хапнали, всички останали очудени. Картофитѣ горчели като пелинъ и имали неприятна миризма.

Англичанинътъ помислилъ, че картофитѣ пренесени на чужда земя не могатъ да дадатъ сжщитѣ плодове, та заповѣдалъ да ги изкоренятъ и да изчистятъ нивата отъ тѣхъ. Когато запалили картофитѣ, наоколо се разнесла приятна миризма. Англичанинътъ разровилъ огъня, извадилъ нѣколко опечени картофа, вкусилъ отъ тѣхъ и си спомнилъ, че сжщо тѣй били сладки и ония картофи въ Америка. Тогава чакъ той разбралъ, че трѣбва да се ядатъ голийкитѣ при коренитѣ на картофитѣ, а не външнитѣ имъ плодове.

Отъ тогава картофитѣ се пренесли въ цѣла Европа. Въ страни, дето не се ражда много жито, картофитѣ днесъ замѣнятъ хлѣба.

Вѣра Бояджиева.

